

paa. Da vi havde den store Stormflod, som borttog Dæmningen nede ved Sneum Bro og brød igennem dér, saa at vi, der boede mod Vest i Jylland, maatte tage hjem over Langaa, gik samme Nat en Stormflod ogsaa op i Hjertingbugten og ind i Varde Aa og forbi det Sted, hvor man nu tænker at lægge den store Dæmning, og endnu længere op, og dér brød den en Dæmning paa Varde—Nørre Nebel-Banen ved en Station, der hedder Hylerslev, saa vi maatte afbryde Forbindelsen og bygge en Interimsbro, som vi kørte over nogle Dage, indtil vi kunde faa Skaden udbedret. Det var en Mil længere oppe i Landet end dér, hvor man nu tænker at lægge Dæmningen. Saa stor Magt har de Floder, Vesterhavet ved Lejlighed kan sætte op. Dette turde være Bevis paa, at det ikke vil blive noget lille Arbejde, man her paatænker.

I øvrigt har jeg ikke set noget Kort eller noget Overslag over disse Baner, ikke det mindste, ellers kunde jeg maaske ved Hjælp af en Passer have sat mig en Smule ind i, hvor meget de egentlig kunde blive kortere, naar man tog alle Svingningerne i Betragtning. I 1906, den Gang vi arbejdede i den store Jernbanekommision, fik vi et Kort udleveret, hvorpaa der var forskellige Signaturer for de Baner, man ønskede, dem, man ikke ønskede, og dem, der var Forslag om, men desuden var der en udmærket Ting: man fik et Danmarkskort, hvorpaa alle de Baner var afsatte, som var i Gang, baade private og offentlige, og Linierne var trukne tykkere og tykkere op, der var føjet Paralleler til, efter som Trafikken var større og større. Man fik derved et udmærket Billede af, hvor Trafikken var størst i Landet. Jeg husker f. Eks., at det var forbausende, hvor tyk Linien blev fra Skern til Esbjerg, saa Folk, der ikke havde færdedes derovre, vist vilde have anset det for umuligt, hvis man havde sagt til dem, at saadan var Forholdet mellem Trafikudviklingen derovre og her paa Øerne. Et saadant Kort vilde have været til stor Gavn ogsaa nu, men jeg har hverken set Kort eller Beregninger eller Overslag, og derfor kan jeg ikke udtale mig om Enkeltheder og maa gemme dem til en anden Gang, men det kommer nok. En Forhandling om disse Ting kan vi godt optage, det skal jeg selvfølgelig ikke sætte mig imod. Det ærede Udvalg har skrevet i Betænkningen, at det ikke anser det for rigtig at give Koncession til Banen, der-

som vi ikke kan faa Fællesdrift med Varde—Nørre Nebel-Banen, og de kunde gerne have tilføjet: med flere Baner, for det vil vist blive Resultatet, tror jeg. Men derved indrømmer Udvalget indirekte, at denne Linie ikke vil kunne klare sig selv, og det vil heller ingen, som er kendt derovre, paastaa.

Desuden vedrører ogsaa Forslaget under Nr. 21 mig noget. Det er en Jernbane, der skal gaa fra Sønder Omme over Ølgod til Lunde eller Nørre Nebel. Man har dér sat Kommunerne i stærk Bevægelse, og disse kan have det at slaas om i nogle Aar, men jeg ser af Betænkningen og hørte i Gaar, at heller ikke Ministeren mener, at Egnen dér opfylder de Betingelser, der maa stilles. Deri er jeg enig med Ministeren og med det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds. Der skal imidlertid forhandles senere, og jeg har kun villet udtale min personlige Mening her og har hermed sagt alt, hvad jeg ønsker at udtale om dette Anlæg nu.

En Gang maa vi komme til at tage disse Spørgmaal mere enkeltvis op til Behandling. Jeg tror nemlig, at Privatbanerne gør stor Gavn. Der er f. Eks. visse Byer ved Varde—Nørre Nebel-Banen — det tør jeg sige uden at rødme —, som ikke er til at kende igen fra Tilstanden fra før Baneanlægget. Før laa der kun nogle spredte Huse og enkelte Gaarde, medens der nu er mange velbyggede Huse og Gaarde. Jeg skal saaledes nævne en Station, som hedder Henne, hvor det er Tilfældet. Man har først ført en hel Del Mergel derud, og man bar sig da saa snildt ad, at man holdt ud for vedkommendes Mark, og saa havde man en Slidsk, som det hedder, og vedkommende skulde da møde med 4—5 Karle, som kunde tage imod Mergelen, som vi lod løbe ud af Slidsken. Saaledes kunde Manden i Løbet af et Par Dage faa udført et Arbejde, som han ellers vilde behøve hele Vinteren til. Jeg mindes, at jeg en Gang gik med en Landstingsmand — han er endnu Medlem af Landstinget —, der var Medlem af Ekspropriationskommissionen, for at se paa Egnen derovre. Pludselig tog han mig i Armen og sagde: Sørensen, nu har De arbejdet paa den Bane i 7—8 Aar, men De vil kun faa Utak for det. Jeg svarede, at det var jeg ikke bange for, naar blot vi nu kunde faa begyndt. Nu har jeg vist samme Landstingsmand et af vore Regnskaber, selvfølgelig ikke det allerdaarligste, og han blev meget forbavset derover og spurgte, hvordan Re-